

LA EMANCIPACIÓ DELS JOVES EXTUTELATS

La FEIAB és una federació integrada per 11 entitats sense afany de lucre que treballem a les Illes Balears per l'atenció a la infància i l'adolescència en situació de risc o de desprotecció i que gestionem Centres Residencials per Menors amb una mesura administrativa de protecció.

Des de fa molts d'anys, a la FEIAB hem detectat un problema: els al·lots i al·lotes que surten als 18 anys de la xarxa de protecció de menors s'han d'enfrontar a unes dificultats amb les que la resta de joves, que tenen família, no se troben i a l'emancipació forçada.

Per fer un exercici d'aproximació a les dificultats que viuen aquests al·lots i al·lotes, només cal pensar amb qualsevol jove del nostre entorn proper (fill, germà, amic...) que hagués de sortir de casa dels pares als 18 anys i subsistir pels seus propis medis. Aquest fet dificultaria o impossibilitaria la continuació del projecte de vida que tenia plantejat. Les estadístiques ens confirmen aquesta intuïció: més del 80% dels joves de 18 a 24 anys viuen amb la seva família.

Els joves que s'han d'emancipar als 18 anys no cerquen feina per millorar el currículum, per agafar experiència o per estalviar per un viatge, fan feina per a subsistir. La confrontació constant amb la necessitat a subsistir sol generar a qualsevol edat un alt nivell d'ansietat. Si a més parlem de joves que encara estan al final del seu procés de maduració, la situació pot arribar a ser crítica. Abocats sense remei a fer feina en un mercat laboral saturat i amb les mancances formatives, que sovint venen arrossegant de la seva història vital de desprotecció, amb tot, els factors de risc es multipliquen de forma exponencial.

A més, ens trobam amb una contradicció. Mentre han estat menors, la societat ha invertit molts de recursos i esforços per a que aquests nins o nines estiguessin ben cuidats i facilitar un procés d'inserció social normalitzat. En definitiva, volíem evitar processos d'exclusió social en el futur, ja que la infància i adolescència és un moment clau en el desenvolupament de les persones. Però quan fan 18 anys, es passa d'un sistema de protecció total a una situació de desprotecció, i tots els esforços i doblers invertits poden acabar en no res.

Des d'algunes de les entitats que composam la FEIAB (en algun casos conjuntament amb l'administració) hem intentat donar respostes a qüestions concretes (com per exemple la vivenda o l'acompanyament socioeducatiu) però només s'ha pogut pal·liar una part de les necessitats i sempre de forma aïllada.

La proposta de la FEIAB passa per la realització i implementació d'un Pla Integral d'Atenció a Joves Extutelats encapçalat per l'administració.

Aquest pla hauria de contemplar com principals àrees d'atenció: l'habitatge, la inserció laboral, el suport econòmic, el seguiment socioeducatiu i l'assessorament jurídic. El pla hauria de contemplar aquestes àrees de forma integral i no com accions aïllades.

Hi hauria d'haver una centralització i un protocol clar en la coordinació dels recursos per a joves majors de 18 anys. Les entitats socials ja fa anys que desenvolupem accions emmarcades en alguna de les àrees però és necessari que l'administració doni una passa endavant i coordini i financi les accions que es desenvolupen i creï aquelles que no estan en marxa.

Per cada jove que surt de la xarxa de protecció de menors s'hauria de valorar quin tipus de suport necessita, en funció de la seva situació i procés educatiu. No tots els joves, quan surten d'un centre necessiten anar a un pis d'emancipació o volen recolzament educatiu.

Finalment, una obvietat, els plans han d'anar acompanyats no només de voluntat política per dissenyar-los, aprovar-los i implementar-los sinó també de pressupost.

Sebastià Gibert Martorell

FEIAB